

Herr Wikenheim går vilse.

Helvete ropar Wikenheim, hur kan receptionen vara stängd för lunch klockan är 14.00. Långlunch kanske för den öppnar igen 16.00 och den stängde 13.00. Iväg för att utforska stan i husbilen. Kör vilse, Wikenheims gps är lite ålderstigen så han hamnar norr om stan och campingen ligger söder om stan. Tillbaka igen genom stan i rusningstrafik. Efter en tidskrävande körning får Wikenheim plats på campingen vid förmodligen världens största byggarbetsplats. Drink och vila.

Dags göra stan osäker iväg med U-bahn. Hittar jag hem tänkte Wikenheim. Alla krogar fullbesatta så det fick bli Burger King. Ut från "kingen" nu skall vi hem till campingen, men var fasiken är campingen. Hittar ingen camping, Wikenheim frågar några jobbare som liknar svenska kommunalarbetare där de står och hänger. "Hinter" säger de och pekar på några byggnader. Men Wikenheim hittar inte "hinter". Går istället fram till en buss och där sitter en busschaufför som pekar framåt, på frågan var ligger campingen

Wikenheim går minst en timme och hittar till slut en stellplatz, som alltså inte är någon camping. Bara mörker och inte ett liv någonstans. Han går och går och går. En timme senare uppenbara sig ett ljus. En mack, hurra. Det finns en ensam tjej i macken, men hon vet inte var campingen ligger, hon vet bara priset på diesel. Wikenheim ber henne ringa efter en taxi. Efter fem minuter kommer den vackraste taxidriver Wikenheim sett i hela sitt liv. Då skall påpekas att detta är den första taxidriver han ser. Hon kör Wikenheim till campingen. Där sitter Wikenheim med en skönhet och anstränger sig för att hitta något att säga, stället för att dregla. Väl i husbilen somnar han drömmandes om fler kvinnliga taxidrivare och hur han skall gå vilse nästa gång.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lars E Jönsson med Poeter.se id #34351 innehar upphovsrätten